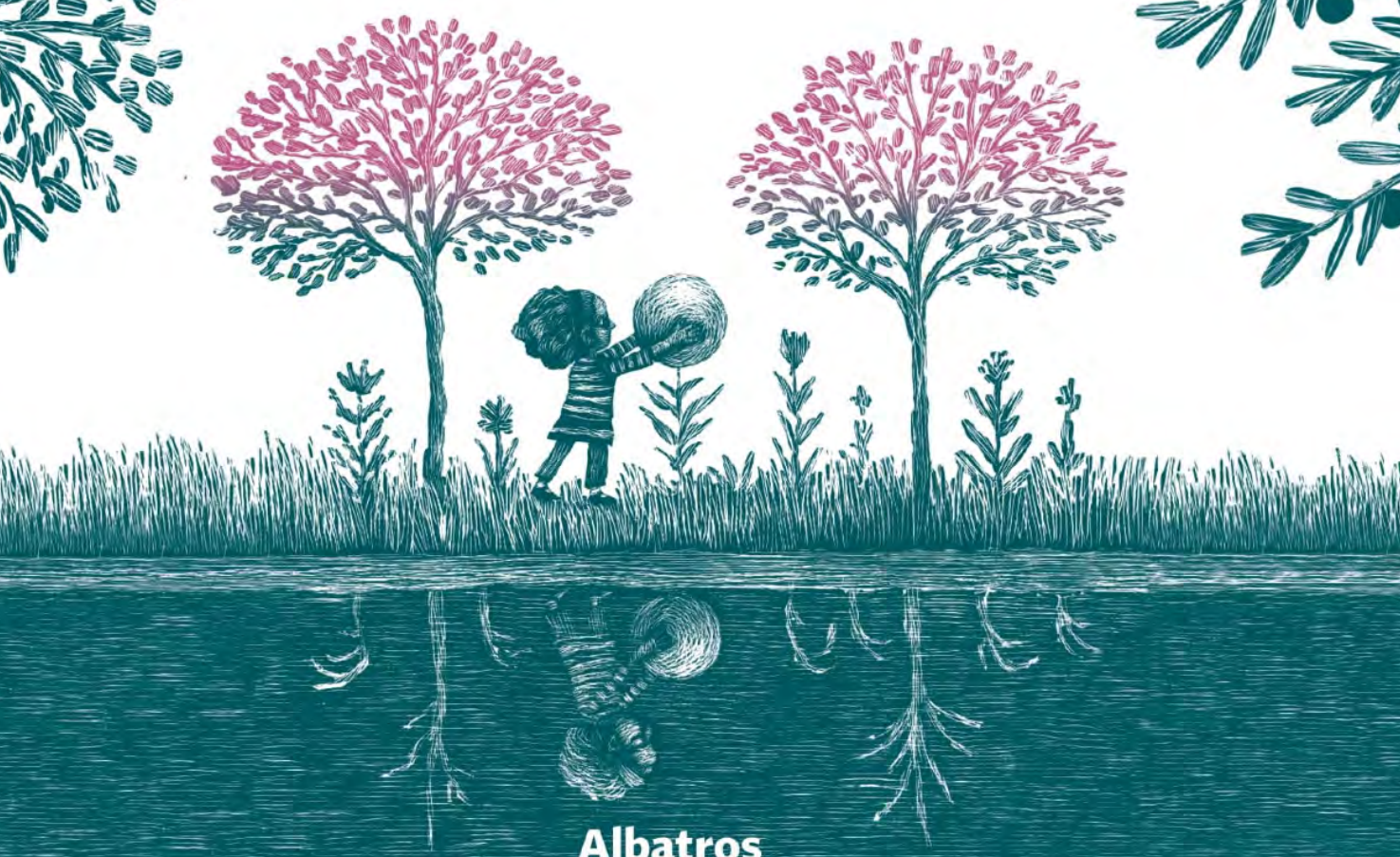

Příběh • Barbara Nesvadbová
Námět • Lucie Mádlová

Mia a svět

Albatros

Mia a svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbara Nesvadbová; Lucie Mádlová

Mia a svět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

© Albatros, 2021
© Barbara Nesvadbová, 2021
© Lucie Mádlová, 2021
Illustrations © Renáta Fučíková, 2021
Illustrations © Eva Bartošová, 2021
Illustrations © Zuzana Mulíčková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-00-06369-0
ISBN e-knihy 978-80-00-06493-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-06494-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-06492-5 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Mia a svět

**Příběh • Barbara Nesvadbová
Námět • Lucie Mádlová**

**Ilustrace • Renáta Fučíková, Eva Bartošová
a Zuzana Mulíčková**

Albatros

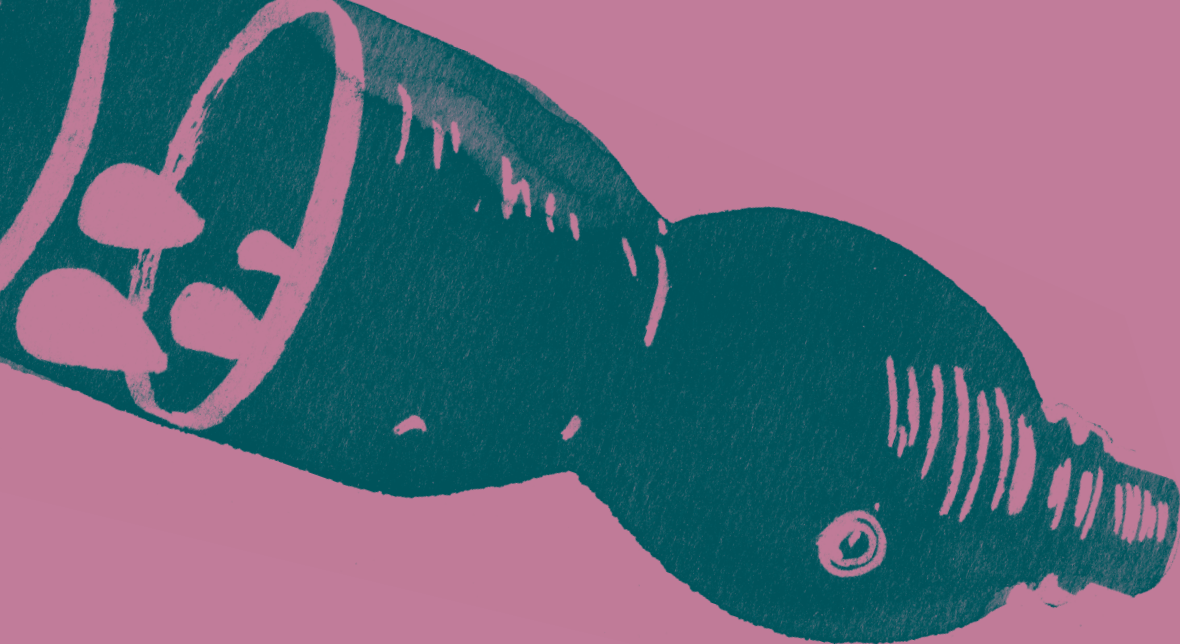
Věnování

Mie a Bi:
Díky, že to s námi nevzdáváte.

A Ivance:
Dobře nám ty jiné světy hlídej, Iv.

Pro A., s láskou.

Mia je mladá slečna.

Má dlouhé blondaté vlásy a velké, tmavě hnědé oči.

Mia bydlí s maminkou, tatínkem a babičkou v kouzelném městě, které připomíná pohádkové kulisy. Jmenuje se Český Krumlov.

Mia má černou kočku Boženu Němcovou.

Každé narozeniny i každé Vánoce si přeje psa. Jezevčíka.

Bezúspěšně.

Mia má jednoho moc dobrého kamaráda. Ondru.

Jednou si ho vezme za muže.

Tedy možná.

1.

„Maminko, já mám strach.“

„Mio, to přece vůbec nemusíš mít. Podívej se tady na ten balon, je na něm celíčký svět. A já budu přesně tady. V New Yorku. Zdá se to nekonečně daleko. Ale letadlem je to jen osm hodin cesty. To je přece kousek.“

Bezmocně vrtím hlavou. Proč mi nerozumí?

„Jen osm hodin cesty,“ trvá máma na svém, jako kdyby mě nechtěla vnímat.

„A ty si přece někdy umíš hrát stejných osm hodin s panenkami. Vím to.“

Nechce se mi odpovídat. Vnímám jen smutek. Bezmoc. Lítost. A strach.

„Budeme si pořád volat. Ano? Ráno i večer. Slibuji,“ ujišťuje mě maminka. Snaží se.

„Tak dlouho jsi nikdy pryč nebyla. Kdo mi večer přečte pohádku?“ ptám se tiše.

„Tatínek. Nebo babi, vždyť tady bude celou dobu s vámi. Ta umí krásně vyprávět.“

„A když se mi bude stýskat?“ šeptám.

Na řasách cítím slzy. Jenže moc dobře vím, že nesmím plakat. Máma by nikam neodjela. A smutná by pak byla ona. Musím jí dát šanci. Nesmím se chovat jako malá holčička. Nesmím zklamat. Přece jsem si tuhle scénku v hlavě přehrávala tolikrát.

„Moja malá, i stesk k lásce patří. Není to zlý pocit. Představ si, že ve městě, kam letím, bývají maminky s dětmi doma jen prvních šest týdnů po narození. Ne dva tři roky. Žádné každodenní ježdění na skluzavkách. Vidí se jen večer po práci.

A ty tady nebudeš sama.“

„Jenže táta nejsi ty. Neumí pohádky číst tak hezky.“

„Zato líp hraje karty.“

„To máš pravdu. Proč vlastně nejste stejní?“

„Jsme si ale hodně podobní. Dokonce myslím, že čím dál víc. Nezdá se ti? Už mi podle něj hnědnou vlasy. A nebýt jeho, nikdy bych se do New Yorku nevydala. Nikdy bych neměla odvahu psát o bezpráví...“

„Ondra ze třídy mi říkal, že holky nemají mít důležitou práci, že jejich životní úkol je starat se o děti. Proto si prý nemám pořád představovat, že budu jednou doktorka.“

„Jak ho to napadlo?“

„Tvrdí to jeho tatínek. Je ortoped. Medicína je prý moc těžká, není to práce pro holky. Ondra se mi kvůli tomu posmíval. V tomhle je jako z jiného světa. On si myslí, že úkolem ženy je jenom se dobře vdát.“

„Vážně? Vždyť je to tvůj nejlepší kamarád!“

„Je. Mám ho moc ráda,“ přiznávám smutně.

„Pošleme ho do Ladáku,“ prohlásí najednou rozhodně moje křehká máma.

„Co je Ladák?“

„Část Tibetu. Holky tam můžou mít víc kluků. Takže bys mohla mít hodně tatínků. A všichni by byli zavření doma,“ vtipkuje máma.

„To by bylo fajn. Aspoň byste se o víkendech nehádali. Jeden by luxoval, druhý sekal trávu, třetí by si se mnou mohl hrát.“

„Představ si, že jeden pan uzenář asi před sto lety prohlásil, že by si raději usekl ruku u ramene, než aby pustil holky studovat gymnázium.“

„Cože?“ Máma mě svým vyprávěním často překvapí...

„Vážně, nežertuji. Od té doby se traduje veselé rčení, že chytrá žena má miliony nepřátel. Všechny hloupé muže.“

Musím se smát.

„Takže buď ráda, že máme tátu, který má radši mé psaní než mé koláče.“

„Maminko, upřímně, už by nám dávno utekl, kdyby to bylo obráceně.“

Nechtěla jsem mámu urazit. Jen je načase, aby pochopila, že vařit prostě neumí. Když už jsem podle ní natolik dospělá, aby sama odjela pryč a mě tu nechala, tak jsem taky dost dospělá na to říkat pravdu.

Chvilku je ticho.

Možná jen přemýšlí. Neurazila se.

Tak ráda bych se jí dostala do hlavy.

Co vlastně chtějí dospěláci? To už je jednodušší nazřít kočku. Vážně. Když ji chvíli pozorujete, skoro vždycky vidíte, jestli je šťastná, milá a mazlivá, nebo na-

šťvaná a vzteklá. Poznáte to podle toho, jak se pohybuje, jestli mhouří oči. U dospěláků to tak není. Hrají různé hry. Lepší než Ondra.

Proč to vlastně dělají?

„Maminko, ty se zlobíš?“

„Ale ne, nezlobím, moja malá. Vůbec. Jen vzpomínám. Kdysi jsem se to učila. První českou univerzitní studentkou totiž byla právě lékařka.“

Lehkým vrznutím se otvírají dveře. Přišlo moje kotě Boženka. A babi, která akorát slyšela máminu poslední větu.

„Někdy se za tebe vážně stydím, dcero,“ kárá maminku. „Jak jsi mohla zapomenout na Annu Honzákovou?! To od tebe vůbec není hezké. Že na ni zapomněl Ondřejův táta, který už viděl hodně kostí, to chápu. Ale ty?“

Babička si sedá na postel. Tyhle chvíle mám nejraději. Když jsme všechny tři spolu. Ani Boženka nezdrhá, a to peřiny nesnáší.

„Mianko, vzpomínáš, jak jsem tam odjela léčit a posílala ti fotky slečen, které sice měly samé jedničky na místní základce, znalostí měly víc než kluci, ale stejně nemohly dál studovat? Ony musely zůstat doma. Chodily na pole, pro vodu, praly a staraly se o mladší sourozence. Není to vůbec dávno, ještě v době tvé prababičky se i tady dívky učily pouze na hospodyňky. Sice ten dobrý muž Jan Amos Komenský nikdy nerozlišoval kluky a holky a vnímal, že moudrost je všech a přístup ke vzdělání má být rovnoprávný, a ta panovnice se šestnácti dětmi, Marie Terezie, vzpomínáš ta korpulentní dáma, která má obří sochu ve Vídni před muzeem výtvarného umění, která zavedla povinnou školní docházku pro všechny, tak ani jeden z nich nedokázal změnit společnost. To se nikdy nepovede jako mávnutím proutku. Ani zákonem. Lidé prostě nemají rádi změny. A víš přece, jak tvoje maminka často hrdá, že její kolegyně mají nižší platy, nebo se po čase s dětmi doma nemůžou vrátit na svoje původní místo v práci.“

Babička se zamyslí.

„A leckde se dějí ještě horší věci. Proto, Mianko, nikdy nezapomeň myslet. Nenásleduj slepě názor většiny. Nikdy, opravdu nikdy nejdi za pravdu s davem. Mohla bys upálit nevinného. Naslouchej jen skutečným přátelům. Lidé, kteří tě mají rádi, dokážou přinést cenná svědectví.“

Přemýšlím, kdo je můj opravdový přítel. Ondra? Máma? Asi ne. Oba mě chtějí vlastnit. Možná jsem pravého přítele ještě nepotkala.

„S dívkami a se školou to bylo podobné,“ pokračuje babička. „Prostě je tam nepustili. Nedovolili jim to vlastní rodiče. Až se objevila jedna krásná spisovatelka. Víš, co to znamená nomen omen?“

Zase jen zavrtím hlavou a visím babi na rtech.

„To je příznačné pojmenování. Tedy když jméno člověka vystihuje nějakou